

“Varsın egemen sınıflar bir komünist devrim korkusuyla titresin.
Proleterlerin, bu devrimde, zincirlerinden başka kaybedecekleri hiçbir şey yok. Kazanacakları bir dünya var.
Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!”

ÇarkBaşak

Ocak 2019 Sayı 3

Türkiye İşçi Partisi üyeleri için çıkarılmaktadır

İŞÇİ SINIFINA SALDIRI SÜRÜYOR: SARAY BÜTÇESİ YOKSULLUĞU DAYATIYOR

Meclis'te görüşülen 2019 bütçesi ve asgari ücret konuları, Saray Rejimi'nin sınıf karakterini apaçık ortaya koydu. Bütçe olarak sunulan plan, Saray'ın harcamalarının her türlü denetimden bağımsızlaşması anlamına geliyor. Belirlenen asgari ücretin ülkedeki kriz ve yüksek enflasyon ortamında hiçbir anlam ifade etmediği de görülüyor. Sermaye sözcülerinin asgari ücretten memnun olduklarını açıklaması da şaşırtıcı olmadı. Çünkü asgari ücret sermayenin çıkarları adına işçi sınıfına saldırı anlamına geliyor. • Syf. 4

ABD-Türkiye ilişkilerinde yeni evre: Suriye'de kim işgalci?

ABD'nin Suriye'den çekilmesi Türkiye'nin önüne her açıdan sorunlu birçok başlık bıraktı.

Türkiye, şu andan itibaren Suriye topraklarındaki tek davet edilmemiş yabancı güç konumuna itiliyor. Ayrıca, Türkiye, şimdi Rusya ile dolaysız olarak muhatap olmak zorunda kalacak. Öte yandan, ABD, çekilme karşılığında, Türkiye'nin İran'a karşı daha agresif bir tutum sergilemesini de isteyecek gibi görünüyor. Dolayısıyla, Türkiye, her an patlamaya hazır bombalarda çevrili bir masaya oturtulmuş durumda. • Syf. 6

Parti emekçi mahallelerine kök salacak:

Yerel çalışmalarımız ilerliyor!

Türkiye İşçi Partisi, işçi ve emekçi halkımızla yaşamın her alanında yan yana gelmeye devam ediyor. Geçtiğimiz ayda Aydın Kızılcaköy halkının direnişine ortak olan

partimiz, Trakya bölgesinde de yoksul/emekçi mahallelerinde kapsamlı bir çalışmanın içinde.

Genç yoldaşlarımız ise, yeni yılı yoksul mahallelerdeki çocuklarla geçirme geleneğini bu yıl da sürdürdü ve Türkiye'nin dört bir yanında çocuklara hediye dağıtarak 2019'a merhaba dedi. • Syf. 10

Türkiye İşçi Partisi İzmir İl Örgütü yeni binasının açılışını yaptı

TİP İzmir İl Örgütü, kuruluş çalışmalarının son etabını tamamlayarak yeni il binasının açılışını gerçekleştirdi. TİP Genel Başkanı Erkan Baş'ın katılımıyla düzenlenen açılış partili yoldaşlarımızın yanı sıra çok sayıda İzmirli dost ve yurttaş da katıldı. Açılış töreninde yeni üyelerimize rozetleri de takıldı.

Halk buluşmaları başladı: Halkı Meclise, Meclisi Halka Taşıyacağız!

Türkiye İşçi Partisi tarafından öncülük edilen halk buluşmaları geçtiğimiz ay da gerçekleştirildi. "Halkı Meclise, Meclisi Halka Taşıyacağız" sloganıyla düzenlenen buluşmalarda, Hatay Milletvekilimiz Barış Atay Adana Yüreğir'de ve Mersin Kazanlı'da yurttaşlarımızla buluştu. Çalışmaları da örgütledi.

İlerici Kadınlar'dan Flormar işçilerine dayanışma ziyareti

İlerici Kadınlar Meclisi, valilik ve patron engellemelerine rağmen 200'ü aşkın gündür fabrika önündeki direnişini sürdüren Flormar işçilerini ziyaret etti.

Direnen işçileri yalnız bırakmayan İKM'li kadınlar, kısa sürede örgütlediği dayanışmayla direnen işçilere erzak desteğinde bulundu.

Çark Başak - Ocak 2019 / Sayı: 3

Sahibi: Türkiye İşçi Partisi adına Genel Başkan Erkan Baş

Sorumlu Müdür: Can Soyer

Adres: Caferağa Mah. General Asım Gündüz Cad. No: 37 Yeşiner Apt. B Blok K: 2 D: 4 34710 Kadıköy/İstanbul

Matbaa: Deren Matbaacılık Ambalaj San. ve Tic. Ltd. Şti. OSB Mah. Orkide Cad. No: 9/Z Beylikdüzü/İstanbul

www.tip.org.tr

[f](https://www.facebook.com/tipgenelmerkez) [i](https://www.instagram.com/tipgenelmerkez) [y](https://www.youtube.com/tipgenelmerkez) tipgenelmerkez

PARTİ GÖREVLERİNE HAZIRLANIYOR: İŞÇİ SINIFI TESLİM OLMAYACAK!

Ülkemiz geçtiğimiz ayı Saray Rejimi'nin bütçe ve asgari ücret oyunlarıyla kapattı. Ağır bir ekonomik krizle baş başa olan Türkiye, Saray Rejimi'nin kimi göstergelerle oynaması ve ödemeler dengesinde yaptığı geçici değişiklikle sonucunda krizin etkilerini ötelemiş durumda. Ancak, hem bu günü kurtarma çabaları krizin etkilerini tünüyle silebilmiş değil, hem de sergilenen ayak oyunlarının vadesi sona yaklaşmak üzere.

Seçim sürecine girerken oy kaybı yaşamak istemeyen Saray Rejimi, bu uğurda faturası yine emekçi halka kesilecek uzun vadeli ekonomik sorunların altyapısını hazırlıyor şu anda. Zira Türkiye'nin karşı karşıya olduğu kriz bir sürpriz değil, AKP iktidarının 2002'den bu yana şaşmadan uyguladığı neoliberal politikaların kaçınılmaz sonucu. Şimdi istenen ise, neoliberal ekonomi politikaları sonucunda yoksullaştırılmış halkın, neoliberal politikaların yarattığı krizi de sırtlanması.

Saray Rejimi'nin krizi ertelemek için başvurduğu yollar bu gerçeği değiştirmiyor. Mart'taki seçimlerden sonra Türkiye çepçevre kuşatıldığı krize baştan sona batacak görünüyor. Türkiye işçi sınıfı ise, şimdiden gösterdiği direnişçi karakterle kolay kolay teslim olmayacağını işaretini veriyor.

AKP, seçim süreçlerini, kendi meşruiyetinin kaynağı olarak göstermek ve bu sayede düzen içi aktörler karşısındaki rakipsizliğini vurgulamak için kullanan bir aktör oldu. Bu açıdan, seçim süreçlerinde alınan başarı, AKP iktidarı için son derece önemli bir işlev taşıyor. Nitekim, başarısız olunan 7 Haziran seçimi sonrasında yaşananlar, AKP iktidarının seçimlerden istediği sonucu alamamasının ne anlama geldiğini göstermişti.

Fakat, tabloya diğer yandan bakıldığında, seçim süreçlerinde yaşanan başarısızlıkların ve tökezlemelerin de AKP iktidarının başını çok ağrıttığı da görülebilir. Bu nedenle, Saray Rejimi'nin bekası, en azından bir süre daha, seçim süreçlerinden yüksek meşruiyet ile çıkmayı ve düzen açısından rakipsiz konumunu koruduğunu göstermeyi zorunlu kılıyor.

Partimiz, Mart seçimlerine yukarıdaki iki başlığın ortaklaştığı noktadan yaklaşıyor. Yani, bir yandan krizin yükünün işçi sınıfına ve emekçilere kesilmesine izin vermemek için militan ve derinleşen bir mücadeleyi sürdürmek; diğer yandan da Mart seçimlerinde Saray Rejimi'nin geriletilmesi için tüm gücünü seferber etmek.

Bu ikili görev, kuşkusuz, parti çalışmalarının bir bütün olarak üstlenmesi ve özgün alanlardaki katkılarla zenginleştirilmesi gereken görevlerdir. Bu nedenle, işçi çalışmamızdan öğrenci çalışmamıza, kadın çalışmamızdan yayıncılık çalışmamıza kadar tüm parti bünyesinin bu güncel görevlerin hakkını verecek bir dizayna erişmesi kaçınılmaz.

Çark Başak'ın bu sayısında paylaştığımız ve parti örgütümüzün farklı çalışmalarından deneyimleri aktaran sayfalar da bu bütünlüğe erişmek için kat ettiğimiz mesafenin tanığıdır.

SARAY'IN BÜTÇESİ, SERMAYENİN KEYFİ: ASGARİ ÜCRET VE 2019 BÜTÇESİ

Geçtiğimiz günlerde asgari ücret AGİ dahil 2.020 TL olarak belirlendi. Her ne kadar DİSK ve partimizin talebi 2.800 TL olsa da kriz ortamında asgari ücretin %26 artırılması, işçi temsilcisi olarak Asgari Ücret Komisyonu'nda yer alan ve hedefi 2.000 TL olan Türk-İş'in bile beklentisinin üstünde gerçekleşti. Ancak odak noktasını değiştirerek bazı tartışmalara açıklık getirmek gerekiyor.

Asgari ücret neden 2.800 TL olmalıydı?

Partimizin dağıttığı bildiride belirttiği gibi, asgari ücretliler yıllardır sadece enflasyona yakın oranlarda zam almaktadır. Halbuki AKP'nin iktidara geldiği 2002 yılından bu yana ülke her yıl ortalama %4,5 büyümüştür (bu oran Cumhuriyet ortalaması olan %5'in altındadır). Şayet AKP sadece alım gücündeki kaybı değil refah artışını da asgari ücrete ekleyseydi 14 yıllık kaybı bir seferde asgari ücrete eklerdi ve bu yılın enflasyon ve büyüme oranı kadar zam yapsaydı asgari ücret 2.800 TL olmak durumunda olurdu.

Ücretlilerin milli gelirden aldığı pay azalıyor

Yukarıdaki gerekçe aynı zamanda diğer ücretliler için de geçerli. Gerek memurlar gerek özel sektör çalışanları enflasyon oranında zam alabilirse seviniyor. Halbuki, bizim gibi gelişmekte olan ülkelerde ücret artışları ve büyüme oranları haliyle dünya seviyesinin üstünde. Burada önemli olan refahtan ne kadar pay aldıkları. Ücretlerin GSMH içindeki payı %50 iken, AKP yıllarında %32'ye kadar geriledi. Haliyle yoksullar en iyi ihtimalle alım gücünü koruyabilirken sermaye refahtan ve büyümeden çok daha fazla pay aldı.

Ücretlilerin vergi yükü ağırlaşıyor

2019 yılında iktidarın gelir vergisi beklentisi 147 Milyar TL. Ancak sermayeden alınan Kurumlar Gelir Vergisi beklentisi 66 Milyar TL. Gelir vergisinin 2/3'ü (yaklaşık 100 Milyar TL), çalışanların daha maaşları ceplerine girmeden ödedikleri vergilerden oluşmaktadır. Buradan da görüldüğü gibi çalışanlar, patronlarından %50 daha fazla vergi veriyor. Bu 10 yıl kadar önce eşitti ki o zaman bile itirazlarımızı dile getiriyorduk. Çalışanlar patronları kadar vergi veriyor diye mücadele ederken, aradan geçen seneler içerisinde bu dengenin bile emekçiler aleyhine bozulduğunu görüyoruz.

Asgari ücretle çalışan sayısı en yüksek ülkemiz

Dünyanın birçok ülkesinde asgari ücret uygulaması var. Bizimkiler de "bakın zaten x ülkesinde şu kadar, bizde bu kadar" kıyaslaması yapmakta. Ancak gözden kaçan bir nokta var. Kıyaslandığımız bir çok Avrupa ülkesinin en kötü durumda olanlarında bile işçilerin sadece %10'u asgari ücretle çalışmakta iken, biz de bu oran %43. Bize dünyada en yakın ülkede bile bu oran %20'ye ulaşmaktadır. Dünyada asgari ücret genel olarak vasıf gerektirmeyen "hafif" nitelikteki sektör çalışanlarına uygulanırken, ülkemizde ağır sanayi işçisinin bile asgari ücrete mahkum olduğunu, eğitilmiş hizmet sektöründe çalışan bir çok yeni mezunun asgari ücretle çalıştığını görmekteyiz.

Şimdiye kadar asgari ücret hakkında doğru bilinmesi gerekenleri yazdık. Bir de asgari ücret hakkında yanlış bilinen ya da gözden kaçırılan gerçekler bulunmakta

Asgari ücret dolar bazında 2002 yılına göre arttı!

İktidar temsilcilerinin en çok başvurduğu demagoji yöntemlerinden birisi de iktidara geldikleri 2002 yılından bu yana asgari ücretin dolar bazında 2 kat arttığı yönünde. Evet bu bilgi doğru, ama eksik. 2002 yılından bu yana bize benzeyen az gelişmiş/gelişmekte

olan ülkeler skalasında dolar bazında asgari ücretin en az arttığı ülkeyiz. Örneğin Avrupa ülkelerinde en düşük asgari ücret sıralamasında sondan 10. sıradayken şu anda net ücret açısından en gerideki ülkeyiz. 15 yıl önce ucuz emeği ile rekabet edemeyeceğimizi düşündüğümüz Çin'in bir çok eyaletinde asgari ücret Türkiye'den daha yüksek hale geldi. Afrika ülkeleri ve bazı Doğu Asya ülkeleri haricinde dünyanın neredeyse en düşük asgari ücretine sahip ülke konumuna geldik.

Asgari ücreti artırırsak sermaye çöker!

Daha 5 yıl öncesine kadar sermaye ödediği asgari ücretin %70'i kadar işçi adına veya kendi adına toplamda vergi ödemekteydi. Ancak yaratılan teşvikler sayesinde bu oran %40'a kadar düştü. Haliyle sermaye asgari ücretin bu kadar artırılmasına bir nevi göz yummakta. Örneğin, işçi başına %5 eksik SSK primi yatırabilmekte, bazı teşvikli bölgelerde +%6 ile bu oran %11'e çıkmakta. Yine işsizlik fonu aracılığı ile geçici işçi/stajyer primleri devlet tarafından karşılanmakta. En vahimi ise gelir vergisi dilimlerinin en alt sınırındaki %15'lik kesintinin aşılması durumunda bunun üstüne geçen kısmını devlet karşılamakta.

Asgari ücretin artması için devlet fedakarlık yapıyor!

Daha önceki maddede bazı sermaye teşviklerinden bahsetmiştik. Şimdi sıkı durun bu teşviklerin bir çoğu İşsizlik Fonundan karşılanmakta. Peki işsizlik fonu nasıl oluşmakta? İşçilerin maaşlarından kesinti yapılarak! Yani iktidar artık sadece uzmanların takip edebildiği ve anlayabildiği garip sosyal güvenlik uygulamaları ile, işçiden aldığı sermayeye vermektedir. Sanki asgari ücretlinin maaşı artıyor gibi görünüyor, ama artış ne sermayenin cebinden çıkıyor ne de iktidarın! İşin daha vahim durumu iktidar, emekçilerin gerçek gelirleri ile beyan edilmesini bizzat engellemekte. Şayet işçinin ücretini asgari ücretten gösterirse bir çok devlet avantajından faydalanabiliyor sermaye. Ama belirtilen

gelir asgari ücretin biraz üstüne çıkarsa o zaman sermaye bu avantajlardan yararlanamıyor. Türkiye'de milyonlarca çalışan gerçek maaşı üzerinden sigortalı gösterilmiyor. Bu durum garip bir şekilde yine iktidarın ileriki yıllarda avantajına dönüşüyor. Çünkü gerçek gelirlerinden değil asgari ücret üzerinden beyan edilen emekçiler onlar için daha düşük emekli maaşı demek ya da işsiz kaldığında daha düşük işsizlik maaşı.

Sonuç olarak, sadece belirlenen asgari ücrete değil, paralelinde değiştirilen uygulamalara da bakmak lazım. Bu yaklaşım refahtan pay alamayan, ülkede bir zenginleşme olurken sefalet ücretine mahkum olan, aldığı ücreti kayıt dışına kayan, sürekli olarak sermayeyi teşvik eden bir döngüye yol açmaktadır. Elbette birçok yoldaş, "peki bu uygulamalar neden tepki yaratmıyor?" sorusunu sorabilir. 2019 bütçesine bakalım yine; hedef %12,1 işsizlik! İşsizlik korkusunun olduğu, grev hakkının artık kullanılamaz olduğu, sendikalaşma oranlarının düştüğü bir çalışma hayatında haliyle şükredici bir ortam oluşmaktadır. Ayrıca, yine 2019 bütçesine baktığımızda, "size güzel bir iş/uygun bir ücret veremedik ama yoksulluğunuza çare olsun diye sosyal yardımları da %35 arttırdık" diyorlar.

Tablo buyken ve düzenin karakteri her geçen gün daha da açığa çıkarken, yıkmamız gereken, sermayeye her daim istediğini veren, emekçileri ise yardımlara mahkum eden bu düzendir.

ABD'İN SURIYE'DEN ÇEKİLME KARARI: TÜRKİYE YENİ BİR EŞİKTE

Suriye'de 2011'den bu yana devam eden savaş artık yeni bir aşamaya geldi. Rusya ve İran desteğiyle birlikte Suriye ordusu ülkenin yarısından fazlasında tam kontrolü sağlarken, Trump, IŞİD'in yenilgiye uğratıldığını gerekçe göstererek ABD askerlerini Suriye'den çekme kararı aldı. Peki, gelinen aşamayı nasıl değerlendirmek gerekir?

Öncelikle Suriye'de yaşanan büyük trajedinin emperyalistlerin ve onların işbirlikçilerinin yayılmacı politikalarının bir sonucu olduğunu, Suriye'de bir emperyalist saldırının yaşandığını tespit edilmeli. Evet, Suriye'de yönetimin kapitalist bir karakteri olduğu, pek çok kez demir yumrukla ülkeyi yönetmeye çalıştığı biliniyor. Ancak, son 7 yılda gördüklerimiz, ABD öncülüğündeki Batılı güçlerin, Suudi Arabistan, BAE gibi Körfez ülkelerinin ve Türkiye'nin kendi yayılmacı planlarını uygulamak üzere Suriye'nin altını üstüne getirdiğidir. Suriye'de yüzbinlerce kişinin yaşamını yitirmesinden ve milyonlarca kişinin evlerini terk etmek zorunda kalmasından, sorumlu olanlar da bu ülkelerin iktidarlarıdır.

Şu anda Şam hükümetinin davet etmediği tüm “yabancı güçler”, IŞİD karşıtı koalisyon içinde bulunan Türkiye de dahil olmak üzere, Suriye'yi derhal terk etmelidir. ABD, işgalci bir güç olarak Ortadoğu'nun tamamından bir an önce çekip gitmeli, Suriye toprakları Suriye'nin meşru hükümetine bırakılmalıdır.

Şam'ın hakimiyeti eline almaya başlamasında İran ve Rusya'nın payı küçümsenemez elbette. Bu ülke yönetimlerinin de kendi ulusal çıkarları adına Suriye'den çeşitli imtiyazlar aldıkları, üs ve nüfuz alanı elde ettikleri bir gerçek. Bu nedenlerle, Suriye halkının savaşın sona ermesinden sonraki görevlerinden bir tanesi de ülkenin bağımsızlığını tesis etmek olmalıdır.

ABD neden çekildi?

ABD'de önceki Başkan Obama ve bugün Trump, Suriye'den çekilmek istediklerini bir çok kere dile getirmişlerdi. Bu onların emperyalist bir karaktere sahip olmadıkları anlamına gelmiyor. Suriye'deki askeri varlığın maliyeti, oradaki gücü Rusya ve bölge güçlerine karşı korumanın güçlükleri, ABD'nin Suriye'de giriştiği maceranın gayrimeşruluğunun daha görünür hale gelmesi gibi faktörleri dikkate almak gerekiyor.

Neden bugüne kadar geciktiği sorusuna ise şu yanıt verilebilir: İran ve Rusya'nın artan nüfuzunun nasıl dengeleneceği konusunda yaşanan kafa karışıklığı, İsrail-Suudi Arabistan gibi stratejik müttefiklerin özellikle Suriye'deki İran etkisini kırmak için uyguladıkları basınç vb. Hatta bundan yaklaşık 6 ay kadar önce Trump'ın bu ülkelere seslenerek “O zaman faturayı siz ödeyin” dediğini hatırlıyoruz.

Bu noktada Trump yönetiminin artık belirginleşmeye başlayan karakterini görmemiz gerekiyor. ABD'de baskın popüler ve sermaye eğilimi, dünyanın birçok başka ülkesinde olduğu gibi, küresel ekonomik krizin ülkelere etkisini minimize etme çabası. Bu da daha korumacı ve içe kapanmacı, gümrük duvarlarını yükselten, deniz aşırı faaliyetlerin maliyetlerini gözden geçiren

bir yaklaşımı beraberinde getiriyor. Trump da bu duruma uygun biçimde seçmenlerine “korumacı” bir politika vaat etmişti. Öte yandan, yine ABD’nin yüzünü daha çok Pasifik hattına doğru çevirmek gibi bir yönelim değişikliğine girmesi gerektiği bir süredir ifade ediliyor.

Ancak Trump iktidarının ulusal güvenlik stratejisinde Çin ve Rusya’yı “baş tehditler” olarak gördüğünü, Pekin’le bir ticaret savaşı içine girdiğini, Kore Yarımadası açılımını, Tayvan’la ilişkilerini, Güney Çin Denizi’ndeki faaliyetlerini biliyoruz. Dolayısıyla yaşanan gelişmeleri anlamak için orta-uzun vadedeki bu planların da dikkate alınması gerektiği açık.

Türkiye’nin payı ve rolü

Türkiye-ABD ilişkilerinin geçen aylarda tarihin en kötü döneminden geçtiği söylenirdi. Oysa, bizim açımızdan Türkiye ile ABD egemen sınıfları arasındaki ilişki öyle kolayca çöpe atılabilecek türden değildir. Elbette krizler ve sürtüşmeler yaşanır, ancak gerek ticaret hacmi, gerek askeri ilişkiler ve NATO bağı, gerekse bölge politikası açısından Ankara-Washington hattında yaşanacak derin bir kırılma iki taraf açısından da kabullenilir değildir.

Bu noktada, ABD-Türkiye geriliminin artmasıyla birlikte, Türkiye’nin NATO’dan çıkacağını, ABD ile Türkiye arasındaki ittifakın bozulduğunu ve bunun yerini bölgede diyelim ki Kürtlerin aldığı ileri sürenler açıkça yalan söylediler. Ve bu yalanları dolaysız biçimde Saray’a hizmet etti.

Son günlerde sağlanan uyumu anlamak içinse, Saray Rejimi’nin kendisi açısından başarıyla uyguladığı bir politikaya değinmek gerekiyor. Erdoğan iktidarı, ABD ile Rusya arasındaki gerilime iyi oynamış, zaten titrek olduğunun emarelerini veren NATO ittifakında bir yüzünün de Moskova’ya dönük olabileceğini hissettirmiştir. ABD açısından kabul edilemez olan, bir NATO müttefikinin Rusya’yla “haddinden fazla” yaklaşmasıdır. Saray Rejimi açısından da kabul edilemez olan, Barzani benzeri kolay kolay

ilişki kuramayacağı Kürt siyasetlerinin bölgede elini güçlendirmesidir. Her iki taraf da kırmızı çizgilerini ortaya koymuş ve müttefikler olarak bir noktaya varmışlardır.

Yine de gelinen noktanın Türkiye açısından zor sonuçları olabilir. Örneğin Saray şimdi, Suriye’deki neredeyse tek “yabancı askeri güç” pozisyonundan kurtulma derdine çare arayacaktır. Örneğin, İdlib ve Suriye’nin kuzeyi için Rusya’yla yeni bir rekabete girişmek olasıdır. Örneğin, ABD’nin İran’a karşı beklentilerini belli düzeyde de olsa karşılama sorunu ortadadır.

Suriye’nin geleceğine dair

Suriye’ye emperyalist operasyon başladığı günden bu yana değişmeyen bir tavır geliştirdik: Kürtler de dahil Suriye halklarının Şam hükümetiyle birlikte ülkenin geleceğini el birliğiyle kurmaları. Bölgede ciddi bir IŞİD tehdidiyle karşı karşıya kalan Kürtler, kendilerini savunmuş, daha sonra da ABD’yle işbirliği yapmışlardır. Burada sorun elbette kendini savunmak değil, ama tarihi boyunca kendisi de dahil Ortadoğu halklarına karşı suç işlemiş bir güçle işbirliğine girişmektir. Bu tavrın yanlışlığını şimdi sonuçlar da teyit ediyor.

Öte yandan, son aylarda Kürt cephesinden, ABD’nin kendilerini İran’a karşı bir güç olarak kullanma isteğinde olduğuna ilişkin yorumlar işitiyorduk. Bölge politikalarını biraz yakından izleyenler için böyle bir talebin var olduğunu tahmin etmek de zor olmasa gerek. Ancak Kürtlerin ufak tefek kimi pürüzler dışında İran’a karşı şu ana kadar agresif bir tutum içine girdiğini görmedik. Bu bakımdan, Kürtlerin İran, Şam hükümeti veya ABD’nin bölgede hasım ilan ettiği güçlere karşı özel bir saldırganlığına tanık olmadığımızın altını çizmemiz gerekiyor.

Doğru tavır ve devrimci tutum bizim açımızdan netliğini korumaya devam ediyor: ABD bölgeden defolsun. Türkiye, Suriye’den derhal çekilsin. Suriye halkları ülkenin geleceğine, el birliğiyle, kardeşçe karar versin.

FRANSA'DA SARI YELEKLİLER İSYANI: NASIL BAŞLADI? KİMLER KATILDI?

HAZAL ALARCIN – MUSTAFA GÜNES (FRANSA)

Fransa uzun bir süredir Avrupa'nın en pahalı petrolünü tüketiyor. Emanuel Macron yönetime gelir gelmez kira yardımlarında yapılan kesinti, bir takım kamu kuruluşlarında toplu işten çıkarılma, yeni işçi ve eğitim reformu gibi hamlelerle zaten tepki çekmeye başlamışken, 1 Ocak 2019'da dizelere 6,5 cent, benzine ise 2,9 cent ek vergi kararı ve üzerine servet vergisinin* kaldırılması bardağı taşıran son damla oldu.

18 Ekim tarihinde Jacline Mouraud isimli kadın sosyal medya hesaplarından bir video paylaştı. Videoda doğrudan Macron'a "Söyle nereye gidiyoruz? Bizden aldığınız paralarla ne yapıyorsunuz?" diye seslenip zamları eleştiriyordu. Video kısa sürede yayıldı ve ilk bir kaç günde 6,1 milyon kişiye ulaştı.

Ardından Kasım ayında kamyon şoförü Eric Drouet yine sosyal medyadan yaydığı bir vi-

deoda "Fransa'yı bloke edelim" diyerek insanları sokağa çağırdı. Bu paylaşımından sonra Facebook üzerinden örgütlenen halk otobanlarda ve şehir girişlerindeki döner kavşaklarda kontak kapatma eylemlerine başladı.

Sarı Yelekliler kim?

Başlangıçta ortaya çıkan görüntü, Fransa'nın kırsalında yaşayan ve (şehir merkezine ulaşımın sağlanabilmesi için) mutlaka bir otomobil sahibi olan, bu zamana kadar ülke siyasetine uzak apolitik kesimin akaryakıt zamlarına karşı ufak tefek kontak kapatma eylemleri yapıyordu. Hareketin yerellerden başlaması sebebiyle her yerellikte farklı karakteristik özellikler gösterdi. Örneğin, kimi yerlerde ırkçı ve homofobik söylemler öne çıktı ancak kimi yerlerde de eylemler oldukça kapsayıcıydı. Hükümet halkın eylemlere ve eylemcilere olan sempatisinin önüne geçmek için sağcı karakterdeki bölge eylemlerinden örneklerle kendini savunsa da sol ve sosyalist çevre kısa süreli bir sessizliğin ardından bu oyuna gelmeyeceğini ilan edip harekete destek olmaya çağırdı.

Eylemlerin ikinci haftasında yapılan bir ankette aşırı sağdan Sarı Yeleklileri destekleyenlerin oranının %85, sol siyasal hareketin üyeleri arasındaki destek oranının ise %75 olduğu açıklanmıştı. Bu sonuçlar hareketi aşırı sağcıların başlattığını vurgulayabilmek için ana akım medya tarafından çokça kullanıldı. Ama burada gözden kaçırılmaması gereken, bu anketin eyleme katılanlar arasındaki çoğunluğu ölçmek için değil, örgütlü toplumlar içinde eylemlere bakışı gösterdiğiydi. Ve zaten geçtiğimiz hafta ülke genelinde yapılan bir ankette Sarı Yeleklilerin içinde aşırı sağcılarının oranı %4,7, solcuların oranı %40 ve geri kalanı ise sağcılar ve apolitikler olarak belirtildi.

Hükümetin adımları ve hareketin talepleri

Tek taleplerinin sanıldığı gibi akaryakıt vergisi zamları olmadığını söyleyen Sarı Yelekliler, 29 Kasım günü, 30 bin kişinin katılımıyla bir anket düzenlediler ve anket

sonucunda ortaya çıkan 42 maddelik temel talepleri milletvekillerine ve medyaya gönderdiler.

Eylemlerin başlangıcında ilk yaptığı açıklamada Macron, eylemcileri şiddet yanlısı olmakla suçlamış ve asla taviz vermeyeceklerini dile getirmişti ancak eylemliliğin ülke geneline, hatta yer yer komşu ülkelere de yayılmasıyla üçüncü haftada hükümet tarafından bir adım atıldı ve 4 Aralık günü Başbakan Philippe hükümetin akaryakıt vergisi zammını 6 ay ertelediğini açıkladı. Ancak Sarı Yelekliler bunu yeterli görmediklerini ve eylemliliklerini sürdüreceklerini ifade etti. Ardından hemen ertesi gün, 5 Aralık'ta yine Başbakan Philippe tarafından zammın tamamen iptal edildiği açıklaması yapıldı ve aynı zamanda hükümetin elektrik fiyatlarına dair vergilerde de indirim getirmeyi düşündüğünü ve Cumhurbaşkanı Macron'un diyaloga açık olduğunu söyledi.

10 Aralık Pazartesi günü Emanuel Macron, sendika temsilcileri ve işveren örgütleriyle yaptığı görüşmenin ardından akşam televizyon aracılığıyla ulusa sesleniş konuşması yaptı. Bu konuşmasında sorumluluğu kabul ettiğini söyleyen Macron asgari ücretin 2019 yılında 100 avro arttırılacağını ve 2000 avronun altında kazanan emeklilerden yeni alınmaya başlanan sosyal güvenlik vergisinin iptal edildiğini duyurdu, ancak işler yine hükümetin istediği gibi gitmedi ve Sarı Yelekliler 100 avro harçlık istemediklerini, 42 maddelik taleplerinde ısrarcı olduklarını söylediler ve 15 Aralık günü için tekrar tüm yurttan eylem çağrısı yaptılar.

Fransa'da sol hareket ve Sarı Yelekliler

Hareketin başından beri Sarı Yeleklilerin 'flama istemiyoruz' yaklaşımı ve kimi yerelliklerde ortaya çıkan aşırı sağcı Le Pen sempatisini tutum başlangıçta sol cenahın harekete mesafeli durmasına sebep oldu diyebiliriz. Eylemlere ilk günden beri açıktan destek veren bir tek Le Pen'in partisi vardı ve bu, hükümetin de oldukça işine gelmişti. Ancak 1 Aralık eylemine önce CGT (Genel

İşçi Konfederasyonu) ve ardından CFDT (Fransız Demokratik İşçi Konfederasyonu) çağrı yaptı.

Sol partiler arasında ise Boyun Eğmeyen Fransa hareketinin lideri Jean Luc Melançon faşistler katılıyor bahanesiyle taleplerinde haklı bir eylemden uzak kalamayacaklarını söyledi ve örgütüyle beraber 1 Aralık'ta Champs-Élysée'de yürüyeceğini açıkladı. Ancak hala sendikalar tarafından ülke genelinde bir genel grev ilan edilmedi. Melançon ise eylemlere dair tüm desteğini açıktan veriyor ve bu süreçte oldukça popülarite kazandığını söyleyebiliriz.

Genel değerlendirme

Bugün geldiğimiz noktada Sarı Yelekliler hareketine bakılırken sorulması gereken soru şu: Bu hareket bugüne kadar ortaya çıkan ve gelecekte yaşanması beklenen kriz başlıklarının tümünü kapsayabilecek bir karaktere bürünebilecek mi? Yoksa, o da diğer kriz başlıklarından biri olarak mı not düşülecek?

Son Cumartesi eylemi (15 Aralık) bir önceki haftanın neredeyse yarısına düşen bir katılımı gerçeğe taşıdı. Bu düşüşün sebepleri arasında, hafta içinde yaşanan Strasbourg saldırısına dair Sarı Yelekliler tarafından dile getirilen saldırının devlet provokasyonu olduğu iddiası önemli bir tutuyor. Sosyal medyadan görüldüğü kadarıyla bu durum ilk kez hareketin destekleyicileri ve hareketi izleyenler arasında önemli bir kutuplaşma yarattı. Çünkü Türkiye'deki algının aksine, halen Fransa'da devlet deyince kişiler değil güvenilir ve devamlılığı olan bir olgu aklı geliyor.

Bu hafif taraflaşma havası hareketin hangi karaktere bürüneceğini ne kadar etkiler, hareketin geleceğini ne kadar belirler, şimdilik bilinmiyor. Dolayısıyla alanlarda en çok kullanılan "Macron Demission (Macron istifa)" sloganının sonuçlarının ne olacağına dair bir şey söylemenin şu an için eldeki verilerle zor olduğu kanaatindeyiz.

YERELDE KENT MÜCADELESİ DENEYİMİ: KIZILCAKÖY DİRENİŞİ VE PARTİMİZ

TİP Aydın İl Örgütü

Birçok Ege ilinde yaşandığı gibi Aydın'da da kent gündemleri halkın birincil dertlerinden. Aydın'ın Kızılcaköy mahallesi de Ekim 2018'den bu yana Jeotermal Elektrik Santrali (JES) gündemiyle meşgul.

Türkiye İşçi Partisi Aydın İl Örgütü olarak, JES başlığını uzun zamandır gündemimize almış bulunmaktayız ve halihazırda bu alanda çalışma yürüten yoldaşlarımız var. Konuyu Aydın halkının gündemine taşımak ve yerel bir direniş hattı örmek üzere Aydın'daki ilerici unsurlarla sürdürdüğümüz faaliyetlerin sonucunda Aydın Çevre Platformu'nun içerisinde çalışmaya başladık.

Sarı Zeybek Projesi adlı JES için beş köyün arazisinde toplam 120 JES kuyusu açılmak isteniyor. Bu kuyuların en yakını ise Kızılcaköy'deki evlere 150 metre uzaklıkta bulunuyor.

Bu projeye ilgili Çevresel Etki Değerlendirilme (ÇED) toplantısı 31 Ekim'de Dereağzı köyünde yapılmıştı. Açılmak istenen kuyuların tamamı incir bahçeleri ve birinci sınıf tarım arazilerinde yer alıyor. JES, ayrıca, Aydın'ın içme suyu ve sulama ihtiyacını karşılayan İkizdere Barajı'na da çok yakın. Biz Aydın'lılar olarak bu JES projesinin hem barajı kirleteceğini, hem tarım arazilerini yok edeceğini, hem de birçok sağlık sorununa neden olabileceğini görüyoruz.

Aydın'da mevcut JES kuyularının % 20 oranında olduğu biliniyor. Bu haliyle bile JES'in tahrip edici etkisi Aydın halkı, doğası ve hayvanlar için ciddi bir tehlike oluşturuyor. Bugün JES şirketlerinin Aydın'daki

JES kuyularını % 80 oranına çıkarmayı hedeflediğini biliyoruz.

JES'e karşı direnen; köyünü, yaşam alanını, doğasını savunan Kızılcaköylülere 4 ve 5 Aralık günü kolluk güçleri şiddet saldırdı. İki gün süren saldırıda Kızılcaköy abluka altına alınırken, köye giriş ve çıkışlarda zorluklar çıkarıldı. Biri 77 yaşında olan üç köylü kadın güvenlik güçleri tarafından hastanelik edildi.

ÇED raporuna aykırı olarak sürdürülen ve Vali Yardımcısı Mustafa Hulusi Arat'ın köylülere "yasal izin olmadan hiçbir çalışma olmayacak" sözünün tutulması sonucunda başlayan fiziki saldırı, aynı zamanda vali yardımcısının halkı aşağılayan tavrı direnişin ve öfkenin yükseldiği bir eşik oldu. Çoluk çocuk, kadın erkek demeden saldırıya direnen Kızılcaköy sakinleri, Aydın Çevre Platformu ve ilerici yapıların da teşvikiyle JES'e karşı direniş çadırı kurarak, direniş nöbetlerini başlattı. Başta projenin başladığı noktaya kurulan direniş çadırı, daha sonra köylülerin kararıyla köy merkezine taşındı.

Aralık ayından bugüne kurulu olan dayanışma çadırı partimiz dahil olmak üzere Aydın'daki tüm yerel dinamikler ve kent gruplarının desteğiyle ve her şeyden önemlisi köylülerin inadıyla faaliyetine devam ediyor. Bizler de Türkiye İşçi Partisi olarak bu nöbetlere düzenli olarak gidiyor, yapılması planlanan yerel eylem ve basın açıklamalarında görev alıyor, Kızılcaköy'deki aktif gelişme ve haberleri Örgüt Bürosu aracılığıyla İleri Haber'e taşıyabiliyoruz.

Geçtiğimiz ay Türkiye İşçi Partisi Aydın İl Örgütü ve Ege Bölge İlerici Kadınlar Meclisi olarak Kızılcaköy direniş çadırına resmi bir ziyaret planlayıp, yerel halkla daha çok parti üyemizi tanıştırmaya olanağı bulduk. Çadırın varlığını imece usulü devam ettirmesi ve Aydın halkı tarafından da sahiplenilmesi yerel mücadele deneyimi açısından umut verici durumdadır. Bu direniş hem Aydın il örgütümüzün istikrarlı takibi, hem de bölgede kurmayı hedeflediğimiz İlerici Kadınlar Meclisi için önemli bir deneyim olarak bizleri motive etmektedir.

TRAKYA'NIN YOKSUL, EMEKÇİ MAHALLELERİNDE SOSYALİST SEÇENEĞİ ÖRGÜTLEMELER

TIP Çorlu Birimi

Türkiye sosyalist hareketinin toplumsal bağları 1960'lı yılların sonunda yoksulların, emekçilerin yaşadığı mahallelerde oluşmaya başlamıştı. Emekçi aileler sosyalist hareketin saflarına binlerce evlat teslim ettiler. 1980 darbesi ile birlikte sosyalist hareketin yoksul, emekçi mahallelerindeki bağları adım adım zayıflarken, bu alanı dinci gerici tarikat örgütlenmeleri doldurmaya başladı. Gelinek noktada AKP'nin oy deposu olarak görünen emekçi, yoksul mahallelerinden ve bu mahallelerde birimizin deneyimlediği çalışmadan bahsetmek istiyoruz.

Sadece kendisine değil, geçmişine, çocuklarının geleceğine, komşularına, kendisi gibi açlık sınırının altında yaşam sürmeye çalışan herkese yabancılaşmış çoğunluğu sigortasız işçiler. Devlet tarafından verilen "yoksulluk yardımı" nı ve işsizliği kanıksamış orta yaşlı yoksullar. Uyuşturucu ticaretini normalleştirmiş, devlet kontrolünde olduğunun farkında olan, günlük hayatının parçası haline getirmiş gençler. Fuhuş yapmadan geçinemeyeceğini düşünen, yine bunun kanunlara aykırı olmadığını düşünen kadınlar.

Mücadele yerine, atalet ve şikâyete alışmış, yaşadığı olaylarla yüzleşemeyecek durumda olduğu için uyuşturuculara mahkûm, öfkelerini bastırıldığı için lümpenleşmiş yüzbinlerce yoksuldan söz ediyoruz. Bu insanlar artık sınırlarına dayanmış, insanlığa yeni ve daha iyi hiçbir şey sunamayan kapitalizmin eleştirisini kendiliğinden yapamıyor. Bir arada hareket etmeyi öğrendiklerinde bu sistemin altını üstüne getirecek olan bu insanlar, yalnız kaldıklarında yabancılaşma, kanıksama, çaresizlik ve yoksulluktan başka bir şey bulamıyorlar.

Yaklaşık bir senedir Çorlu'nun en yoksul mahallesinde oldukça önemseydiğimiz bir çalışma yapıyoruz. İş kazası geçiren bir emekçinin bize ulaşması ile başlayan çalışmamız, bizi mahallede ev toplantıları yapar hale getirdi. Günlük geçim kaygısının esiri olmuş, sigortasız, hiçbir güvencesi olmayan, iş kazalarından dolayı çalışamaz duruma gelmiş emekçilerle her buluşmamızda, günlük yaşamlarında karşılaştıkları sorunları dinliyor, çözüm önerileri getiriyor, elimizden gelen katkıyı sunuyoruz. Kapısını ilk çaldığımızda bize korku ve öfkeyle bakan bir ailenin çocuklarına artık parti büromuzda ders veriyoruz. Sağlık sorunlarını çözemeyen bir işçiyi ilgili kurumlara yönlendiriyor, harçlığı olmadığı için okula gidemeyen çocukları ilgili derneklerle buluşturup gerekli yönlendirmeyi yapıyoruz. Örgütlediğimiz bir buluşmanın sonunda, evden ayrılırken aileden biri şöyle demişti: "Partinizin amblemini göstermediniz bize, seçimlerde lazım olacak!"

1960-80 arasında emekçi mahallelerinden binlerce kadro çıkarmayı, bu mahalleleri sosyalizm mücadelesinin üssü yapmayı başarmış olan sosyalist hareket, bugün, bir kez daha önemli bir eşiğe gelmiş bulunuyor. Bu eşiğe gelinmesinde, Türkiye İşçi Partisi'nin kuruluşu, yükselişi büyük önem arz etti. Sosyalizm, insanlık tarihi boyunca barbarlığa karşı ortaya çıkmış en iyi çözümdür. Bu mücadelenin ve kültürün kökleri yurdumuzda da bulunmaktadır. İşçi kanı ile var edilen "sosyal yardım"ların bu sistemin bir sonucu olduğunu en güür sesimizle haykırmaya devam etmek zorundayız.

Gelişen her olgunun kendi zıtlığının gerçekleştirebileceği koşulları yaratmakta olduğunu unutmadan, bu koşulların yarattığı öfkeyi yönlendirerek ve buna öncülük edecek insanları kolektif bir hareketin ve net ideolojik çizginin neferleri haline getirerek kurtuluş mümkün görünüyor.

Emekçi, yoksul mahalleleri işte bize bunu vadediyor...

Biz ise, emekçilere, komünizmi vadedmekten bir an bile geri durmamalıyız!

JES: İNCİRİ O MU KURUTTU?

Bilim Kurulu

Jeotermal kaynak, yer ısısı demek olup yer kabuğunun derinliklerinde birikmiş ısının oluşturduğu, kimyasallar içeren sıcak su, buhar ve gazlardır. Jeotermal enerji ise, derinliklerdeki bu birikmiş ısının akışkanlarca taşınmasıyla elde edilen ısı enerjisidir.

Jeotermal Enerji Santralleri (JES) son bir yıldır santrallere yakın bölgelerdeki toplu balık ölümleri, binlerce zeytin ve incir ağacının kuruması gibi olaylarla ve geçtiğimiz ay Aydın halkının direnişiyle gündeme geldi.

Peki, yenilebilir enerjiler içerisinde sayılan JES'in Türkiye hikayesi nasıl?

Türkiye'de ilk jeotermal kaynaklı elektrik üretimi 1983'te devlet eliyle Kızıldere/Denizli sahasında başlamıştır. Elektrik üretimine uygun jeotermal kaynaklar çoğunlukla Batı Anadolu'daki graben sistemlerinde yer almaktadır. Bugün işletmede olan JES'lerin 2/3'üne yakın bir bölümü Aydın'dadır.

5686 sayılı "Jeotermal Kaynaklar ve Doğal Mineralli Sular" Kanunu, MTA'nın bulduğu sahaların ihaleyle yatırımcıya devrini sağlamaktadır. 2007'de özel sektöre verilen teşvik ve enerji alım garantileri ile 2008-2012 arasındaki ihaleler sonucu, şirketlerin iş yeterlilikleri sorgulanmadan 16 enerji üretimi için 85 saha özel sektöre devredilmiştir.

Jeotermal kaynaktan elektrik üretimi, kısaca, yeraltına açılan sondaj ile oluşturulan üretim kuyusundan yüksek ısı ve basınçla gelen jeotermal akışkanın türbin vasıtasıyla elektrik enerjisi üretmesi ve artık elektrik üretiminde kullanılamayacak kadar soğuyan sıvının reenjeksiyon kuyusu ile yeraltına geri gönderilmesidir. Bu yapay çevrimle JES teoride, sürdürülebilir ve temiz enerji olarak tanımlanır; ancak Türkiye'de durumun tanımdaki gibi olmadığı açıktır.

Öncelikle bu döngü yeraltından alınan sıvının elektrik üretildikten sonra yeniden yeraltına geri gönderilmesi aşamasında kırılmaktadır. Kâr hırsı yüzünden reenjeksiyon kuyusu açmayan ya da açtığı kuyuyu, ayrıca pompalama yapmak zorunda kalacağından işletmeye almayan santraller, kullanılan sıvıyı çevreye, derelere bırakılmaktadır. Bu nedenle verimli toprak ölmekte, tarım ve canlıların sağlığı etkilenmektedir. Kızıldere JES, kurulduğu 1983'ten sonra reenjeksiyon yapmadan çalışmış, ortalama 700 ton/saat debide atık sıvıyı Büyük Menderes nehrine vermiştir. Bu bölgede yer alan verimli ovalar ve Büyük Menderes, Gediz nehirleri işletme, sondaj-test dönemlerinde jeotermal akışkan ve kimyasalla vahşice kirletilmiştir.

Bir diğer konu CO2 emisyonudur. Türkiye'deki JES'ler, sanılanın aksine sera gazı emisyonunu azaltmamakta, özellikle Batı Anadolu'daki santrallerde CO2 çoğunlukla atmosfere salınmaktadır. Türkiye'deki bazı JES'lere kaynak aktaran Avrupa İmar ve Kalkınma Bankası 2016'da "Türkiye'deki temiz enerji projelerinin çevreyi kömür santrallerinden daha fazla kirlettiğini" ve önlem alınması gerektiğini belirtmiştir.

Önemli bir başka nokta ise, JES'ler için açılan sondaj kuyularının atık çamurudur. Sondaj çalışması sırasında kullanılan bentonit ve farklı kimyasalları da içeren çamur "Atık Yönetimi Yönetmeliği" uyarınca bertaraf edilmelidir. Ancak çevre sağlığı açısından oldukça tehlikeli ve zararlı olan bu atık da çevreye, derelere bırakılmaktadır.

Aydın'da, Manisa'da JES'lere karşı direnen yöre halkının itirazlarını, kamu kurum ve yöneticileri dikkate almamıştır. Santral yatırımcısı sermaye gruplarının çıkarlarını kollamayı görev edinmiş kamu yöneticilerinin canlıların sağlığını, güvenliğini, çevreyi, doğal kaynakları koruma görevini yerine getiremeyeceği aşikardır.

Bu çerçevede bir kez daha özelleştirmelere karşı kamusal planlama, yönetim ve denetimin önemi ve zorunluluğu ortaya çıkmaktadır.

ANKARA YHT KAZASININ GÖSTERDİKLERİ

Bilim Kurulu

13 Aralık 2018 günü Ankara'dan Konya'ya gitmek üzere yola çıkan Yüksek Hızlı Tren ile aynı hat üzerinde kontrol çalışması yapan kılavuz trenin çarpışması sonucu üçü makinist dokuz yurttaşımız yaşamını yitirdi, onlarca yaralandı.

AKP'nin iktidara geldiği 2002 yılından bu yana 13 tren kazası meydana geldi ve bu kazalarda toplam 104 kişi yaşamını yitirdi. AB Eurostat istatistikleri Türkiye hariç 33 Avrupa ülkesinde 2004-2015 yılları arasında çarpışma ve raydan çıkmaya bağlı tren kazalarında yaşamını yitiren işçi ve yolcuların sayısının 289 olduğunu söylüyor. On bir yılda 33 ülkede toplam 289 kişi yaşamını tren kazalarında yitirmişken AKP'li yıllarda Türkiye'de 104 kişinin yaşamını yitirmiş olması demiryolu ulaşımının ortalamanın çok altında bir güvenlik düzeyinde gerçekleştiğini gözler önüne seriyor.

13 Aralık'taki kazanın temel nedeni Ankara-Konya YHT hattındaki sinyalizasyon çalışmalarının tamamlanmamış olmasıdır. Demiryolundaki araçları tanıyıp duruma göre sinyaller üreterek makinistlerin, diğer trenlerin konumundan haberdar olmasını ve buna uygun olarak seyrini sürdürmesini sağlayan sinyalizasyon sistemi akıllı bir sistem olarak hataları en aza indirmektedir. Raylı sistemler için büyük bir gereklilik olan sinyalizasyon, tüm demiryolu ulaşımını milimetrik bir titizlikle düzenler ve bu nedenle yaşamsal önemdedir. Ülke genelindeki demiryolu hatlarının yalnızca %45'inde elektrifikasyon ve sinyalizasyon sistemleri tamamlanmıştır. Sinyalizasyonun olmadığı Ankara-Konya hattında ise haberleşme telsiz ve cep telefonuyla sağlanmaktadır. Bu da

son kazada görüldüğü gibi bilgi akışında aksamaya, kılavuz tren ile YHT'nin birbirinden habersiz biçimde aynı hatta ilerlemesine yol açmıştır.

Sinyalizasyon sistemi, rotaya ya da rayın doluluk durumuna göre trenlerin otomatik olarak makas değiştirmesini sağlamaktadır, ancak Ankara-Konya YHT hattında makas değiştirmeyi sağlayacak otomatik sistem yerine, bu işle görevli bir demiryolu işçisi bulunmaktadır. Kaza sonrası makas işçisinin verdiği ifadeye göre kendisine ilgili hat üzerinde makas değiştirmesi gerektiğine dair herhangi bir emir ileilmemiş, dahası YHT ray makasçalarına uygun teknik eğitim bile verilmemiştir.

Bir hareket memuru kazanın ardından verdiği ifadeye demiryolu işçilerinin gündüz mesaisinde 10, gece mesaisinde 14 saate kadar çalıştıklarını ve sinyalizasyon eksikliğinden dolayı tüm yükün çalışanların üzerine bindiğini belirtmiştir. Bu durum işçiler üzerindeki yoğun çalışma baskısını gösterdiği gibi, İş Kanunu'nun 69. Maddesinde yer alan "gece çalışması 7,5 saati geçemez" düzenlemesine de açıkça aykırıdır.

Kazaların arkasında çeşitli teknik nedenler olsa da bu nedenleri doğuran ve sistematikleştiren siyasal anlayış kazaların asıl sorumlusudur. İktidar, seçim yatırımı ve siyasi şov için demiryolu hatlarını teknik gereklilikler tamamlanmadan alelacele çalıştırmaya başlamaktadır. Demiryolu taşımacılığında da siyasi çıkar ve kadercilik, akıl ve bilimin önüne geçmiştir. Özelleştirmelerle çalışan sayısı azaltılmış, rayların periyodik kontrolü, bakım-onarım vb. temel çalışmalar eksik bırakılmış, kamusal denetim ortadan kaldırılmıştır.

Saray Rejimi ve onun gerici, neo-liberal politikaları yerle bir edilmedikçe yeni Pamukovalar, Çorlular, Ankaralar yaşanması kaçınılmazdır. Çözüm kamucu, merkezi planlama ve bilimsel yaklaşıma dayalı bir ulaşım sisteminin kurulmasıdır.

İŞÇİ ÇALIŞMAMIZ YOL ALIYOR

İşçi Bürosu

İşçi Bürosunun önümüzdeki döneme ilişkin genel perspektifini geçen sayıda yansıtmaya çalışmıştık. Bu sayıda deneyimlerimizden bahsedeceğiz. Birkaç başlıkta duyuru ve talebimiz de olacak.

Dev Yapı İş

Maalesef Dev Yapı İş söz konusu olduğunda derli toplu bir sendikal yapıdan söz edemiyoruz. İlk amacımız sendikayı daha derli toplu hale getirmek, şantiyelerde komiteler ve üye havuzu oluşturmak. Bu aşamada 3. Havalimanındaki örgütlülüğün daha düzenli bir hal aldığı, kendisini partimize yakın tarif eden işçilerin olduğunu söyleyebiliriz.

Sosyal-İş

Sosyal-İş üzerinden olanakları araştırarak yola çıkmıştık ve taşeron çalışanların kadroya alınması adı altında oluşan Belediye İktisadi Teşekküllerinden emekçilerle bir çalışma başlattık. Eğilimimiz, kentlerde eğitilmiş ancak ücret ve çalışma koşulları bakımından mavi yakalılardan çok da farklı durumda olmayan emekçilere dönük bir çalışma. **Bu başlıkta imkânları da görmek adına bir anket hazırladık. Yoldaşlarımızdan ricamız bu anketlerin bir an önce doldurularak bizlere ulaştırılması.**

Havza çalışmaları

Havza çalışmamız ise öngördüğümüzden daha farklı bir doğrultuda ilerliyor. Büronun perspektifi belirli bir havza üzerinden işçilere ulaşmak iken, gerçekleşen daha çok yerelliklerden doğru işçilere ve işyerlerine ulaşmak oldu. Örneğin, Sultanbeyli yereli üzerinden birkaç işyerine ulaşıldı. Bu durum Mart ayında yapacağımız tartışmalara ışık tutan bir veri olabilir.

Öte taraftan, havza çalışmasında gördüğümüz bir başka durum ise işçi sınıfının gün-

den güne zorlaşan yaşam ve çalışma koşullarına karşı direnme eğilimi. Kamuoyuna yansıyan örnekler dışında da işçi sınıfı farklı biçimlerde krize karşı tepkisini ortaya koymaya çalışıyor. Bu tepkilerle birlikte işten çıkarmalar ve baskılar da söz konusu oluyor ve çalışmamız bundan da nasibini alıyor. Açıkçası 2019'a partimizi yeni işyeri birimleriyle sokma sözümüzü biraz da bundan ötürü yerine getiremediğimizi belirtmek isteriz, ancak gecikmeyle de olsa bu sözümüzü tutacağız.

Eğitimler

Eğitimlerimizi İkitelli'de sürdürdük. "İşçi Sınıfının Güncel Sorunları ve Talepleri" başlıklı eğitimimize İkitelli Örgütümüzden yoldaşlarımız, bu örgütümüzde bulunan konut işçisi yoldaşlar ve 3. Havalimanı işçileri katıldı. Bir sonraki eğitimimiz 10 Ocak Perşembe günü 19.30'da Genel Merkezimizde gerçekleşti. Başlığımız "Emek Haberciliği ve Sosyal Medya Kullanımı".

Yapılanma

İşçi Bürosunun yapılanmasına ilişkin de bir aşamayı geçtiğimizi düşünüyoruz. İstanbul'da bir yoldaşımız il komitesinde görevlendirildi, böylelikle örgütlerimizle daha sağlıklı bir temas kurulmasını hedefliyoruz. **İlçe çalışmalarımızdan işçi çalışmamızda inisiyatif alacak bir yoldaş belirlenmesini talep edeceğiz, eğitimlerimize özellikle bu yoldaşlarımızın katılmasını istiyoruz.** Ankara'dan yoldaşlarımız büronun bileşeni haline geldiler, Ankara'da kimi işyerlerinden partimizle temas eden işçilerle bir çalışma da başlamış oldu, Antalya'dan yoldaşlarımızla da bu kapsamda görüştük. İzmir'de de bunu sağlayacağımızı umuyoruz.

Ayrıca İstanbul, Antalya ve Mersin'de şehirlerarası kamyonla nakliye işinde çalışabilecek yoldaşlarımız varsa büro ile temas etmesini rica ediyoruz. Bu belirli bir mesafe alınmış bir sendikal faaliyetimiz için önem arz ediyor. İşin çalışma koşullarında öte bir parti görevi olarak da değerlendirilmesi gerekir.

Tüm yoldaşlarımıza çalışmalarında başarılar diliyoruz.

SOSYALİST DEVRİMCİ GENÇLİK YENİ YILA EMEKÇİ MAHALLELERİNDE GİRDİ:

UMUT YAŞATIR, DAYANIŞMA GÜÇLENDİRİR

Gençlik Bürosu

Sosyalist Devrimci Gençlik olarak Ekim ayında gerçekleştirdiğimiz kuruluş etkinliğinden sonra örgütlenme anlamında ciddi mesafeler kaydettik. Gençlik alanındaki birçok kitlesel çalışmada en ön safalarda yer aldık, gençlik alanında diğer gençlik örgütleriyle birlikte yeni bir odak noktası oluşturduk. Partili mücadeleyi öne çıkardık, bir süredir gençlik mücadelesi ile sınıf mücadelesi arasındaki mesafenin kapanması noktasında önemli aşamalar kat ettik.

“Bir ihtimal daha var!” kampanyamız sosyalizm mücadelesini gençliğin önüne bir alternatif olarak koydu ve kampanya dahilinde gerçekleştirdiğimiz tanışma toplantıları ve Devrimci Tartışmalar ile birçok genç ile buluşmamızı sağladı.

Neticede kuruluşumuz ve gençlik alanına özgü ortaya attığımız nitelikli tartışmalar gençlik hareketinde büyük bir heyecan yarattı. Bu heyecan, “Umut yaşatır, dayanışma güçlendirir” sloganıyla örgütlediğimiz yılbaşı etkinliklerinde de kendini gösterdi. Türkiye’nin 11 noktasında gerçekleştirdiğimiz dayanışma etkinlikleri ile emekçi mahallelerindeki çocuklarımıza umut olduk, bunun yanında çalışma dâhilinde birçok yerelde yeni ilişkiler kurduk. Sonuç olarak sembolik bir iş yapmanın yanı sıra uzun vadeli olarak örgütlenme faaliyetimize bir olanak sağladık.

Otobiyografi

1902'de doğdum
doğduğum şehre dönmedim bir daha
geriye dönmeyi sevmem
üç yaşında Halep'te paşa torunluğu ettim
on dokuzumda Moskova'da komünist Üniversite öğrenciliği
kırk dokuzumda yine Moskova'da Tseka-Parti konukluğu
ve on dördümden beri şairlik ederim

kimi insan otların kimi insan balıkların çeşidini bilir
ben ayrılıkların
kimi insan ezbere sayar yıldızların adını
ben hasretlerin

...

Nazım Hikmet